

Златната торба

Въ едно селце, на бръга на Синьото езеро, живѣлъ нѣкога богатъ човѣкъ. Той ималъ отъ първата си жена единъ синъ на име Гривъ. Втората му жена му родила още едно момче, което кръстили Рамъ. Повторницата не обичала своя завареникъ. Отъ тъмни зори до късни нощи той работѣлъ на нивата, или пасѣлъ добитѣка изъ кѣпинака край езерото.

Единъ день Гривъ загубилъ най-малкото теленце. Когато закаралъ другитѣ добичета въ село, мащеха му подбутнала баща му да го изпѣди. Гривъ заплакалъ горчиво и се върналъ при езерото — да търси загубеното теленце.

Било вече късна нощъ. Пълната месечина свѣтѣла на небето и се оглеждала въ езерото. Виждало се като денемъ. Като вървѣлъ по скалистия бръгъ и викалъ теленцето по

име, Гривъ чулъ тихъ плачъ. Огледалъ се и видѣлъ срѣдъ камѣнацитѣ една малка русалка съ дълги коси, които блестѣли на месечината като злато.

— Защо плачешъ? — запиталъ я Гривъ.

— Убодохъ си крака и не мога да се върна въ езерото.

Гривъ взелъ русалката на рѣще и я занесълъ до езерото.

— Какъ да ти се отплатя? — запитала русалката. — Искашъ ли да ти напълня калпака съ жълтици? На дъното на езерото има цѣли купища.

— Защо ми сѣ жълтици? Кажи ми де е моето теленце!

— Лежи болно при чешмата въ Тъмни-долъ. Порѣси му главницата съ вода и ще стане. А пъкъ ако ти потрѣбвамъ за нѣщо нѣкога, ела като се стъмни, седни на тая скала, хвърли три камѣка въ водата и извирай три пѣти: жи-у! жи-у! жи-у!